ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ *Edwitginov 100g. 6. | 'Efwichinov do. 70. 6. RELY SESSTEDY LEINERIPPIN FOLLOW ASTRON

MELALLICATION OF THE THEATHER ΙΩΑΝΝΗΣ ΙΘ. ΤΣΩΚΛΗΣ

ETEPEOTYTION

neurn mode Enpodierete giverne mada debana mepi erdirite merten hu usbisange eme ubequatre sita

ΜΟΥΣΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

EKAIAOMENH AIE TOY MHNOE

TYNEPPATAL OF ALADREMENTEPOL TOX DAP BEIN MONTIKON

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'-ETOΣ Γ'.(E'.)-APIB. 19-20

ΓΡΑΦΕΙΟΝ: 32-'Οδῷ Πραξιτέλους-32

AOHNAI ts-St Bavovapior toos.

EYETATIKH ELKAKVIOE TOY YNOYPEIDY THE MAIDEIAS AIA THN . OPMITTA

προσεχώς αποσταλησομένας παοι τοῖς συνδρομηταίς ήμων τέας άγγελίας της «Φόρμιγγος».

ΠΕΡΙ ΥΦΟΥΣ

TO TODE THE METARKE TOY XPIETCY ERRANDIAL EAT TO AEFORENOY BATPIAPZIEOT POOS (<u>\$</u>)-

ροσωπικά ζητήματα, καθόσον δι' αὐτῶν οὐ-🔄 ιδέαι. 'Αλλ' υπάρχουσι δυστυχώς περιστάσεις, καθ' ας ζητήματά τινα, τοσούτον πλασιν αύτης, άλλ' άείποτε. δι' ών αύτη στενώς είναι συνδεδεμένα πρός ώρισμένα γινώσκει μέσων. Επέδαλλε και έξακολοιθεί πρόσωπα και πράγματα. ώστε παρ' όλην την Επιδάλλουσα την άγνην έκείνην και απέριτεγαθην των συζητούντων θέλησιν, ν' άπο- τον τό τε πθος και την απόδοσιν κλασικήν 🕰 ίνη αδύνατος ή έπισκόπησις αύτῶν, χωκα γίνη χούσις ωρισμένων προσώπων καὶ πραγμάτων. Τὸ πράγμα βεδαίως είναι εέπως σκληρόν. Την σκληρότητα όμως αὐτο, φρονούμεν, κατά πολύ έλαφούνει ή εία, ότι πρό της άληθείας τα πάντα πρέ-🖛 νὰ ὑποχωςῶσιν.

Ήμεις με όλην την ύπο των παρακολου-Ιωύντων ήμας έν ταίς συζητήσεσιν έκτιυη-Μίσαν είλικρίνειαν και παροπσίαν της γλώσες, θέλομεν έξετάσει έν τη παρούση μεετη ζήτημα υξίστης σπουδαιότητος, του 🖢 οίου ουδείς μέχοι τοῦδε ἐπελήφθη. Και 🐸 σπουδαιότατον τούτο ζίιτημα είναι τό: 📭 ερὶ τοῦ ῦφους τῆς Μεγάλης το τ Χριστού Έκκλησίας καὶ ετρί του λεγομένου Πατριαρχι-* ου υψους. Θὰ έξετάπωμεν αὐτὸ ἀπὸ εριωπής και υπό καθαρώς τεχνικήν εποτο διαφορούντες τελείως, αν έν τη ακριδή εξίσει αὐτών τούτων των πραγμάτων, θέείστιμίας.

Το Υπουργείον των Έχχλησιαστικών καὶ έκκλησιαστικάς τοῦ Εθνους ήμων παραδότης Δημοσίας Έκπαιδεύσεως, κατιδόν έσχάτας σεις. Και δικαίως. Διότι ή μουσική της ήμετός έπηρεσίας ας αύτη προσφέρει έπερ της και καλαισθητικά στοιχεία, μόνη αυτή θαυεδικής ήμων μουσικής, έγνω τὰ συστήσηται μασίως έξυπησετεί καὶ έκπάγλως καλλύνει τοις ὑπ αὐτὸ Σεβ. Αρχιερεύσι καὶ απασι τοις τὸν ιδιαίτερον ἐκείνον καὶ ἀπασαμίλλου Ιατουργοίς της Μέσης και Κατωτέρας έκπαι- κάλλους και σπουδαιότητος θησαυρόν, την δεύσεως την ηθικήν και ελικήν υποστήριζιναύ- Εκκλησιαστικήν τουτέστι ή α λ μ ω ο ί α ν. της, δια της ύπ' άριθ. 1370 από 24 'Ιανουα- 'Αποσειζις, οτι πασα αποπείω. Της, δια της ύπ' άριθ. 1370 από 24 'Ιανουα- στοτε ύπο άμαθων και βεδίλων, πρός ανατόμενος θέλει ίδη ὁ ἀταγνώστης μας είς τὰς μόροωσιν τάχα, άλλα κυρίως πρός παο α μ ό ο φ ω σ ι ν αὐτιίς, οίκτρως, μέχοι του βαθμου του γελοίου, αποτυγχάνει και θέλει πάντοτε αποτυγχάνει, άφ'ου ή μουσική αξτη. χον ισχυριζόμενοι. ού μόνον σύμφυτος κατέστη πρός πάντα τά της ημετέρας ζαλμωδίας άριστουργή-ματα. ων και τὸ άπλούστατον όλυκληρον Ιστορίαν άντιπροσωπεύει, άλλά και διότι ώς μουσική, αύτη ένδείκνυται ώς ή μόνη σούαρά και κλασική διά την ιερότητα και το τόρος των ακολοιθιών της ήμετέρας. Είς πάσαν συζήτησιν από περιωπίζ γινο- Εκκλησίας. Καὶ διὰ ἀστο ή Μεγάλτ. του ένην, πρέπει να τίθενται κατά μέρος τὰ Χριστοῦ Ἐκκλησία, διὰ πολλίζ καὶ ίδιαιτέρας τιμίζ την μουσικήν ταύτην περιέπουσα. ουδέποτε πνέχθη σην βεδήλωσιν αυτής, ουδέ έπέτρεψέ ποτε την έπι το κοσμικώτερον διάέπιδάλλουσα την άγνην έκείνην και απέριτμουσικών γραμμών, διν σπαραδίαστον καί με όλην αύτης την ίεραν έχείνην χάριν και απλότητα άνευρίσκει τις είς τα κείμενα, τά αμέσως έκ τῶν χειρογράφων προελθόντα εἰς τύπον, οὐχὶ δὲ εἰς τινα τῶν τελευταίων χρόνων, τὰ ὁποῖα ὑπὸ μορφὶν σοδαρᾶς τάχα έμπνεύσεως και έμβοιδούς δάθεν μελέτης, ποοέδαλον είς τὸ μέσον ώς σαχλοί και δηλητηριώδεις μύκητες. Αν δε τινά τούτων. έλαίω των προσκλινόντων είς προσωπικάς φιλίας, ή και έξ άδυναμίας των άμέσως ή έμμέσως ένδιαφερομένων έπιτηδείων, περιεόλιίθησαν, ώς μη ώφειλε, και την έγκρισιν τιις άγαν φειδωλού είς τοιαύτας έγκρίσεις Μεγάλης του Χριστού Εκκλησίας, αι έγκρίσεις δμώς αύται άποτελούσιν εύτυχώς έξαιρέσεις, αϊτινες ουθέποτε θά ισχύσωσι ν' άλλοιώσωσι την ουσίαν της μουσικής ημών παραδόσεως. Κατά μέρος λοιπόν τιθέντες τάς έξαιρέσεις ταύτας, αποδεχόμεθα ώς πρότυπα μουσικάς έμπνεύσεως, σούαρας και μεν τυχόν προσκρούσει είς προσωπικάς απαραμιλλου, πάντα τα έν τοίς κλασικοίς τειμένοις μοναδικά μελφδήματα, των όποίων έφαμιλλα ούτε νύν, άλλ' ούτε και είς τούς αίωνας θα έμφανισθώσι ποτέ. Διότι οὐτε ἔτε-Η 'Ανατολική δοθόδοξος Έκκλησία, διά ουν «Χοιστός άν έστ τι» είναι δυνατόν έν τοίς ναοίς αὐτις λατρείαν, παρεδένα καταλάδη την θέσιν τοῦ μόπ γνωστοῦ καὶ καθιέρωσεν δρισμένον μουσικόν σύν δέτες δεν ος στί με ο ο ν.

οιατάξεων, ένεγωριος ων έκτουξε τοῦτο ώς Και ἀπόδειξις, δτι οι έπό την κατηγροίαν ξεράν Αυτής παράδοσιν, συμδαίνουσαν πρός της έκδόσεως χυδαίων ἀπανθισμάτων τε την Ιιρότητα των ἀκολουθιων και τελε- διατελούντες, ταῦτα τὰ μέλη πάντοτε προτάσσουσι καὶ ὑπὸ τὰν σκιὰν τούτων ζητοῦσι νὰ καλύψωπ τὰ έξαμδλώματά των.

'Αλλ' ή Έκκλησία, ου μόνον μέλη ώςιτην σχοπιμότητα της ημετέρας έφημερίδος και τέρας Έκκλησίας, κεκτημένη όλα τα τεχνικά σμένα, έπι καθιερωμένων κλασικών γραμμών μεμελοποιημένα παρεδέχθη και επέδαλεν, άλλα και ίδιαιτέραν διά ταυτα άπαγγελίαν και απόδο σεν καθιέρωσε, τό κοινῶς καλούμενον τ ὁ ο ς. Τι λοιπόν είναι τό τ ὁ ο ς τοῦτο; Πῶς καὶ διὰ τίνων ἐσώθη; Έντατθα παρακαλοτίμεν τους ένδιαφερομένους, νὰ παρακολουθήσωσιν ήμας μετά πολλής της προσοχής. Θέλομεν δε λογισθή είτυχείς αν πείσωμεν αύτους, η αν έκείνοι τουλάχιστον πείσωσιν πμάς, τὰ έναντία τυ-

Η μουσικά, δπως και ά γλώσσα, δεξιώς χειοιζομένη, διά της άρμονικής σειούς Αντικόν αὐτης ξθόγιων, διεγείρει έν τη ανθρώπω όλόκλη ρον σειράν αίσθημάτων και ίδεων. Τοῦτο δὲ κατορθούται διὰ καθαράς καὶ ἀμέμπτου ἀπαγγελίας, πτις συνίσταται εἰς τὴν κατάλληλον τῆς φωνῆς χοῆσιν, πρός έμφαντικάν έκφωνασιν και ακοιδά απόδοσιν τῶν πολλῶν και ποικίλλων έννοιῶν καὶ παθών, ἐπιτυγχανομένην διά τοῦ ἀομόζοντος και αναλόγου πχου, της ύψης και της αλληλουχίας των μουσικών φθόγγων. Της απαγγελίας στοιχεία απαραίτητα είναι ή καθαρά και εύκρινής των εθόνγων έκδώνησις, τὸ ἀνάλογον τῆς φωνῆς μέγεθος, και ο πρέπων τόνος της δωνής κατά τα πολλά και ποικίλλα των ψαλλομένων, π και άναγινωσκομένων έστω, σημαινόμενα. Διότι αν ή φωνή δεν έκπεμπηται εθκρίνως και διακεκριμένως, ούτως ώστε αι λέξεις, αι συλλαδαί και αυτά έτι τα γράμματα των ψακλομένων η άναγενωσκομένων να άκούωνται μέχρις ένος, άδύνατον είναι να έπιτευχθή καθαρά απαγγελία. Όπόσην δε ή Έκκλησία σημασίαν από άρχαιοτάτων χρόνων άπέδωκεν, ού μόνον είς την καθαράν μουσικήν απαγγελίαν, άλλά και είς αυτίιν έτι τέν καλήν και ευκοινή μουσικήν άνάγνωσιν, μαρτύριον ή ίδιαιτέρα έκείνη τάξις των άναγνωστ ων, των κατόπιν ιδιαιτέρας χειροθεσίας τεταγμένων διά την καθαράν και την δι' άναλόγου μουσικού τόνου ανάγνωσιν των μπ ψαλλομένων. Είς ταύτην ακοιδώς την καθαράν και ήμεμπτον μουσικάν ανάγνωσιν, άλθεν επίκουρος ά μουσική, ίτις πλήν ωρισμένης τάξεως άργων μελωθημάτων, δι' ώρισμένον τεχνικόν σκοπον μελισθέντων, ουδεν αλλο είναι, είμη έμμελλις τρόπον τινα μουσικά ανάγνωσις. Ιτις ως δεί και πας ων δεί έκτελουμένα. μηδεμίαν απολύτως είς τον προσεκτικόν μα. Τὸ σύστημα τούτο, διά πολλών αίω- ούτε ετερον «Ίδο ν ό νυμφίος». ούτε πασα τέχνη έχει βαθμους τελειότητος, οίτω διελούν, πολλούς δὲ κατά καιρούς ύπο- ετερον «Γεύσασθε καὶ ίδετε» ούτε καὶ ἡ μουσική ἀπαγγελία, έχει καὶ αίτη ν κλονισμούς, διεσώθη μέχρι σήμερον ετερον «Κέριε ἡ ἐνπολλαίς ἀμας» ίδιαιτέςους τοιούτους. Διότι όπως δὲν ἐνπολλαίς ἀμας» άκροατήν καταλείπει άμφιδολίαν. 'Αλλ' δπως εξοαιον και αυτούσιον, και τοι- τίσις «ούτε έτερον «Τοισάγιον νε- νάμεθα να άνομάσωμε». ζωτράξον τόν πα-

ομοκευάζοντα άπλως το χρώματα, ούτε ή φαντασία του συνθέσαντος αύτο, ή παρι- τής γής εφύτρωσεν. Προήλθε και διεμορ-γλύπτην τον λευκαίνοντα άπλως τους λί- στομένη διά της έκλογης του ήχου, της φώθη ύπο των αριστέων έκ των μελωδών βους, ούτε άναγνώστην τον γνωσίζοντα μόνον τά στοιχεία του άλφαθήτου, ούτω οὐδὸ μουσικόν δυνάμεθα να δνομάσωμεν τον ά. καιγελλοντα τους φθόγγους μόνον της μουσικής κλίμακος, άλλ' έκείνου, οστις δύναται τι έμφυσήση ζωήν είς τα ζαλλόμενα, διότι στε ψάλτης τέλειος είναι ούχι ο έχων μόνον φωνίιν και ασυναισθήτως άνερχούενος και τατερχόμενος την μουσικήν κλίμακα, άλλ αιος εισοις της ποποικής. Ας ζωονοιύ τος στιος απήφωνως μόρς τοςς καλολάς εκφ-ο οριζήπελος λα καπλή Χόμοιλ της φωλής έπι του αι ύχου μουσικού χάρτου γεγραμικός ιδέας και εικόνας, τόσον ζωπρώς και τεχνικώς, ώστε αι ίδεαι και αι εικόνες αυται να παρέρχωνται πρό των ακουόντων ζωνταναί· νά προκαλή την προσοχήν καί τον θαυμασμόν αὐτῶν καὶ νὰ ἐπιδέρη τέλος τό διά της μουσικής επιδιωκόμενον άποτέλεσμα.

Ίνα λοιπόν ο ξάλλων έπιτύχη όλα ταυτα άνάγκη νὰ κατέχη την άνάλογον εκφρασιν, την ανάλογον απόδοσιν, τὸ ανάλογον, ώς λέγομν, τ φος. Καὶ τοῦ ῦφους τούτου κύρια συστατικά είναι, ή κατάλληλος δωνή, ή καθαρότης, ή έκορασις, ή χάρις και ή άρμο-νία, ήτοι το έκ της καταλλήλου χρήσεως των μουσικών ήχων παραγόμενον αίσθημα, ού. πνος πάλιν τὰ χαρακτηριστικά είναι άπειρα. όπως λ. χ. τὸ μέλος, ὁ χοόνος, ὁ ουθμός, ἡ μεταδολή, καὶ δὶι ἡ λεγομένη μίμη σις, ἱ διὰ τῆς ὁωνῆς τουτέστιν παράστασις τῶν ὁιαφόρων σημαινομένων. Την μίμη σιν ταύτην την ευρίσκει τις είς το Ζενίθ έν τοίς μέλεσι της ήμετέρας έκκλ μουσικής, της άποίας τυγχάνει το κύριον και απαραίτητον στοιγείον, πρός παράστασιν, ώς έκ του φυσκού. παντός νοήματος ή πάθους της ύντής. Διότι ο μελοποιός τής ήμετέρας έκκλ. ποιοικάς λόσιπης κατεαιδωπελοις αγγ. ε-ποιοικάς οξη λόσφει συγούς φθολλοιό είς των έπ' δίτιν αύτου την έγγοιαν του κειμένου, έξαντλεί όλα της μουσικής τέχνηςτά μέσα πρός παράστασιν των ποικίλων έννοιων ται των διαφόρων παθών του μελοποιουμένου τεμαχίου. Και τά τεχνικά μέσα της μιμητικής ταύτης τέχνης, τής μιμή σε ως τουτέστι, είναι πολλά τον άριθμον και διάορα την υπόστασιν. Είναι οι ήχοι, το ίδιον θος έκαστου των ήχων, αι είς ένα έκαστον των ήχων ιδιάζοισαι γραμμαί, οι χρόνοι. οι ρυθμοί, αι φθοραί, αι χρόαι, αι χρονικαί ύποστάσεις, αι χρονικαί άγωγαί, τὰ σημεία της εκόράσεως (της ποιότητος), ή χρησίς γραμ-ευν εξηλών διά τάς έννοίας και τάς λέξεις ές δηλούσας τύος, χαμηλών δε διά τάς ελούσας βάθος, (δθοριζομένων αμφοτίρων εναλόγως του υπαγορευομένου πάθους), τὸ νιατόν, τὸ αδύνατον, τὸ ππιον,τὸ τραχύ, τὸ 1200ποιόν, τὸ κλαυθμηρόν και τόσα άλλα. όλων λοιπόν τούτων, καταλλήλου αύτων χρήσεως γινομένης, ούδεν άλλο παρίσταται, το ιδιάζον ύφος της ημετέρας έκκλησαστικής μουσικής, πρός παράστασιν τοῦ Δποίου ἀπομένει (ἀφ' οὐ πάντα τὰ στοιχεῖα ετρανται γεγραμμένα διά μουσικών χαρα- του Β, τά όποια άφελως συγχέονται και συν- αὐτών, έν οις, ώς έν διαυγεστάτω κατόπτρω, πρων πρό των όφθαλμων του ψάλλοντος) ταυτίζονται πρός το λεγόμενον ύφος της Με- διαδλέπομεν την άγνην και απέριττον και 🎍 συμφώνως πρός τους ώρισμένους δι' εν Εισστον των άνωθι κεφαλαίων απαιτου-Ενη ζώσα παράστασις, διά της καταλλήλου παγγελίας και της αμέμπτου αποδόσεως αυθαιρέτως κατά το πουόν και το ποιόν της του η εκείνου του μελοποιήματος. Ο φωνής, αλλ' η ανεγνωρισμένη έκείνη αμεμελων δηλ. έχων ποὸ αὐτοῦ γεγραμμένον πτος καὶ σοδαρὰ ἀπόδοσις τῆς μουσικῆς ἰδιάζουσαν τιμήν, δι' ῆς περιέδαλλον αὐμέλος. ὅπως ἀπαιτεῖ τοῦτο ὁ ἰδιάζων χα- γραμμής τῆς ἡμετέρας ἐκκλ. μουσικῆς, ἐπὶ τοὺς οἱ κατὰ καιροίς ἀρχηγοὶ τῆς Ἐκκλητός τος και τός ποιότητος, δηως άπαιτε τουτο δέν κατάλθεν έξ ούρανου, άλλ' ούτε και έκ και τός πραγματικότητος, δτι έκεξνοι άληθείας τος ποιότητος, δημετίτος, δημετίτος, δτι έκεξνοι άληθείας τος ποιότητος, δημετίτος, δτι έκεξνοι άληθείας τος ποιότητος, δημετικότητος, δτι έκεξνοι άληθείας τος ποιότητος, δημετικότητος, δτι έκεξνοι άληθείας τος ποιότητος τος πραγματικότητος, δτι έκεξνοι άληθείας τος ποιότητος τος πραγματικότητος τος πραγματικότ

στομένη διά της εκλογής του ήχου, της χρήσεως, της μίξεως, της μιμήσεως εν νοιών του μελωδήματος, έχων λέγομεν, πρό τὶ ἐμψυσήση ζωὰν εἰς τὰ ταλλόμενα, διότι αὐτοῦ ὅλα ταῦτα ὁ ὑόλλων, δι' οὐδὲν άλλη αἰλως ταῦτα δὲν εἰναι μουσικά, άλλὰ ἔχει πλέον νὰ φροντίση, πλὰν μόνον διὰ πτ ῶ μα μόνον τῆς μου σικ ῆς. "Ο- τὰν καθ' δλους τούτους τοὺς κανόνας τελείαν απόδοσιν αὐτοῦ. Καὶ τὴν απόδοσιν ταύτην βεδαίως δέν δύναται να την ακούση από τὰς σελίδας τοῦ βιβλίου, ἀλλά διδασκό-μενος ταύτην παρά διδασκάλου, ἀμεμπτου έκτελεστού, διδαχθέντος καλ τούτου ταύτην παρά των άρχαιοτέρων.

Καὶ ίδου ποοδείλιει τὸ ζίιτημα, αν ή απόδοσις αυτη, τὸ ῦ ος ος τουτέστιν, είναι κοινον είς πάντας τους διδαχθέντας την μουσικάν, ά αν άναι κτίμα τούτου μόνον ά έκείνου έξ αὐτῶν. Τὸ τ δος λοιπόν τῆς μουσικής λέγομεν, ότι πρέπει να ήναι κοινόν κτήμα παντός τε λείου γνώ στο υ τῆς έκκλ. μουσικής. Τέλειον δὲ γνώστην έννοούμεν, τόν κατέχοντα μέχοι κεραίας όλας τάς τεχνικάς εξελίξεις του πμετέρου μουσικού συστήματος και δυνάμενον συνεπώς να κάμνη χρήσιν αύτων, δπως οι κανόνες καὶ οί μουσικοί νόμοι τοῦ συστήματος τούτου επιδάλλοντες απαιτούσιν. Καὶ αν τὸ ύφος τουτο της πμετέρας έκκλ. μουσικής δέν ηναι κτηνα παντός διδασκομένου ταυτην, απόδειξις ότι ή διδασκαλία των τεχνικών δοων και κανόνων δέν έγένετο συμφώνως ποός τους νόμους της ημετέρας μουσικής. Και ασφαλώς τουτο έν τη τοιαύτη πεοιπτώσει θα συμβαίνη, ούχι δέ το δτι δέν έδιδάχθη την μουσικήν παρά του Δ. ή του Β. Διότι και ό Δ. και ό Β, διά να έχωσι την αξίωσιν της πλήρους και τελείας κατοχής του λεγομένου τόους, πρέπει να ήναι τοιού-

τοι, όπως ανωτέρω τους έχαρακτηρίσαμεν. Δυστυχώς σήμερον τὰ πράγματα μετεστράφησαν και παρεμορφώθησαν τοσούτον οίκτρώς, ώστε ν φος νά θεωοπιαι το ποσόν μόνον ή και τὸ ποιὸν τῆς ὁωνῆς τοῦ Δ ἡ του Β. Καὶ διά τουτο βλέπομεν πλειστάκις, αναλόγως της ποσότητος ή της ποιότητος της φωνής τούτου η έκείνου, η αναλόγως των διαθέσεων των άκροωμένων (οίτινες δέν συμπίπτουσι πάντες και πάντοτε έν τη έκτιμήσει), να έγείρωνται συζητήσεις και άξκώσεις, ότι ο Α κατέχει το ύφος, η ότι ο Β δέν έχει υφος, διότι δέν μιμείται το είδος της φωνής ή τους λαουγγισμούς του Γ. Καὶ τὸ κακόν τουτο μέχοι τοσούτου έφθασε σήμερον, ώστε ο μαθητευόμενος παρά τινι των λε-γόντων ότι κατέχουσι το μονοπώλιον του τόους, να μη θεωρήται συμμορφωθείς τελείως πρός τὸ τόρος αυτού, αν μη μέχρις ένος αποκτήση και τα φυσικά σύτος ακόμη έλαττώματα, τὰ όποῖα πλειστάκις δὲν σταματώσιν μόνον μέχρι των φωνητικών τοιούτων Δέν αναφέρω ώρισμένα παραδείγματα, διότι οὐ περί προσώπων ένταῦθα ό λόγος. Έκ τῆς τοιαύτης λοιπόν στρεβλῆς, στρεβλοτάτης ίδέας, περί του λεγομένου τγάλης του Χοιστου Έκκλησίας.

Τόος λοιπόν τῶς Μεγάλης Έκκλησίας

φώθα υπό των δριστέων έκ των μελοιδών και των κλασικών μελοποιών, στείνες άκριγένει, διά τῶς ἐκλογῶς τοῦ χοόνου καὶ τοῦ τῶς ἀπτόιπσαν τοιούτοι, διότι κατείχον τὸ ουθμος, διὰ τῶν διαφόρων ἐν τῷ μεταξῦ τῷος τὸ ἐπιδαλλόμενον ὑπὸ τῆς μουσικῆς μεταδολῶν, ἀναλόγως τῶν ποικίλλων ἐν- τέχνης. Καὶ οἱ ἀριστεῖς οὐτοι ῆσαν κατὰ καιpoùc oùk bhiyoi, ouoè éféainov note, oute και θα έκλιπωσιν. Επειώλ δὶ τοιούτους άκριδως άριστεῖς ανέκαθεν η Μεγάλη Έκκλησία ποοσελάμδανεν έν τῷ πρώτω τῶν ναῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τῷ Πατοιαρχικώ, ώς αποκαλείται, έπεκράτησεν ίνα και το υ φ ο ς τούτο καλήται πατριαρχικόν, δπερ μετεδίδετο από των Πρωτοψαλτών είς τούς. διαδόχους αὐτών. Ο μελετών την Ιστορίαν της ημετέρας μουσικής, πολλούς έκ των άριστέων τούτων θα απαντήση, κατακοσμήσαντας τον Πατριαρχικόν ναόν. Πράγματι δέ δ ναός ούτος έχοπσίμενεν άλλοτε τουτ' αυτό διδασκαλείσν, είς τὸ όποιον συνέρpeov of év raig louraig éxklnosaig tállovτες, ένωτιζόμενοι το άληθές της μουσικής ῦφος, όπως και την ύπο του υφούς τούτου ύπαγορενομένην ίδιάζουσαν έκείνην έμεμπτον απόδοσιν, πτις πτο και το ιδιαίτερον τών διδασκάλων τούτων πορσόν.

Δύο λοιπόν πράγματα κεχωρισμένα άπ' ανο κοιπον πουγματα κεχωριώμενα απ άλληλων ϋπάρχουσιν. "Γφος της μου-σικης, όπες δέον να καλήται: "Γφος της Μεγάλης του Χριστου Έχκλησίας, καὶ άπαγγελία η άπόδο. σις ίδιαιτέρα, μν απαιτεί το ίδιάζον τουτο τόος. Ήμετς άναγνωρίζοντες ώς ένιατον τόος της Μεγάλης του Χριστού Έκκλησίας τὸ ῦφος, τὸ ὑπὸ τῶν κανύνων τῆς μουσικῆς ύπαγορευόμενον τοιούτο, τὸ έν ταῖς πολυποικίλοις είδεσι των μελών καὶ των ήχων υφιστάμενον, έν τοῖς κλασικοῖς δὲ κειμένοις γεγραμμένον, οιδαμώς αναγνωρίζομεν ώς. ύφος της Μεγάλης Έκκλησίας τον αὐτόδουλον και αὐτάρεσκον τρόπου της άπαγνελίας του πρώτου τυχόντος μουσικού, δστις. ούχι σπανίως έξικνείται μέχρι και τών ναγμέδων καὶ τῶν μπα τλμάδων καὶ τῶν σοούκ νεδάδων!

Καὶ μου κατόπιν όλων τούτων γεννάται το έρωτημα: τίνες οι άριστείς, οι διασώσαντες την ιδιάζουσαν έκείνην απαγγελίαν, την σύμφωνον πρός το τό ος της ημετέρας μουσικάς. Ἡ ἀπάντησις ἀκριδῶς εἰς τὸ ἐρώτημα τούτο, δεν δύναται είμη να θίξη ποόσωπά τινα ών τινα και άγαπητά και σεδαστά ήμιν τυγχάνοντα, κέκτηνται μέν ποιάν τινα ίδιο τίαν και άρκουσαν μουσικών ανάπτυξιν, στερούνται όμως έκείνου, όπερ πιμείς διά της παρούσης έπιζητούμεν.

Είπομεν προλαδόντως, ότι οἱ έν τῷ θέματι τούτω αριστείς, υπιίοξαν και καιά τους κάτω χρόνους οὐκ όλίγοι, ίνα μὶ, ἀνατρέ-χοντες είς παλαιοτέρους χρόνους, άναφέρωμεν τούς Ίακώβους, τούς Πελοποννησίους, τούς Βυζαντίους, τούς Τραπεζουντίους και είτινας άλλους, δι' ων διαδοχικώς μετεδίδετο û ίδιάζουσα έκείνη απαγγελία και απόδοσις του υψους της Νεγάλης Έκκλησίας. Αν θε θεν υπάρχον τύτε φωνόγραφοι, ίνα διασώσωσιν μέχρις ήμων την περί ής ο λόφους, προέκυζαν τα λεγόμενα μου σικά γος ιδιάζουσαν απόδοσιν, έχομεν έν τούτοις συστήματα, το σύστημα δηλ. του Δ. ή τα απαραμίλου καλλους και έμπνεύσεως έργα κλασικών γραμμάν, πτις ακριδώς έκπροσωπεί τὸ άγνὸν έκείνο ῦφος. Λαμδάνοντες καθ' ἡμᾶς είναι ουχί ο τρόπος του ψάλλειν δ' ὑπ' ὑἐιν καὶ τὰν μεγίστην αὐτῶν Φήμιν. καὶ τὴν κοινὴν πρός αὐτοὺς ἐκτίμησιν, άλλ. ίδιαίτατα τον προς αυτούς σεδασμόν και την!

θῶς ἦσαν οἱ ἀριστεῖς, οἱ ἔχοντες τὴν ὑπὸ ἀκούωμεν πλέον ἀχούντα ὑπὸ τοὺς θόλους ἄν ἐποχὴν, ἀν δὰν ἀπατὰ ἡμᾶς ἡ μνώμη, τοῦ ἱδίου ῦξους τῆς ἡμετέρας μουσικῆς αὐτοῦ προϊόντα νοσούσης μούσης, χυδαιο-διετέλει Πρωτοσύνκελλος τοῦ Οικουμενικος ἀπαιτουμένην ιδιάζουσαν ἀπαγγελίαν καὶ τάτης δ' ἐμπνεύσεως, ὅπως λ. χ. τὰ ἐξῆς; θρόνου. Τούτου δ' ἔνεκεν ἀκρι' ως, μεγίστην άριστέων την βλέπομεν δυστυχώς σταμα-τώσαν το πολύ πολύ μέχρις Ίωάννου Πρω-τοψάλτου, τοῦ διαδεχθέντος τον ἡδύμολπον Κωνσταντίνον Ποωτουάλτην τον Βυζάντιον, ι δπως τουλάχ πον και οι έκ των ακουστών αὐτῶν ἐπιζῶνι : τορῶς μαρτυρούσιν. Βεδαίως θα λυπήσ, τεν τούς έν τοίς Πατριαρ-« Keloic ounevon fr, Jonac, en tine year πμίν άγαπατοί τυγχάνουοιν, είν μετά παροπσίας είπωμεν, ότι το άληθες έκεινο πατοιαρχικόν υφος από πολλού κατέλιπε τὸν Πατρισρχικόν περίδολον. Διότι, πώς είναι δυ-* νατον ν' αναγνωρίσωμεν το τέος τουτο είς τούς ψάλλοντας ούχι έπι τη βάσει των κειμένων και των κανόνων της τέχνης, άλλ. είς τους ψάλλοντας έκεινα ακοιδως, τά ό. ποία ή τέχνη όφείλει να διοφιώση είς τα στόματα των ατέχνων και πρωτοπείρων Ιεροφαλτών : Διότι, πώς είναι δυνατόν να παραέρχθωμεν ότι σώζεται σήμερου 😘

Andrew ... a to ... EV. In a Ere the Ral Kydolκυν υφος της μουσικής (άφινομεν πρός στιγμην κατά μέρος την άμεμπτον αύτου άπαγγελίαν), δταν έπι πραγμάτων γνωστοτάτων, άτινα τύποι πλέον κατέστησαν. βλέπωμέν τηςουμένην ούχι την ώρισμένην μουσι-κην γραμμήν, άλλ είσαγομένην την κατά βούλησιν τοιαύτην, είς την όποίαν ώθετ τον νουν και το στόμα π έκ της αγνοίας των κειμένων παραζάλη: Διότι, πώς είναι δυνατόν να παραδεχθώμεν έφισταμενον έν τώ Πατριαρχικώ ταὶ τὸ ι δε ῶ δες έκεῖνο κοι εύγενες εφος, δταν αντί γραμμών ώρισμένων και μεμελετημένων, ακούωμεν φθόγγους είκη και μάτην έροιμμένους, συνηφμο-λογημένους δε είς σχήματα μουσικά, ουδε-μίαν σχέσιν πρός δέληλα έχοντα, άλλ ουτως ατάκτως και τυχαίως την στιγμήν έκείνην συρραπτόμενα, ούτως ώστε, του ένος αίρομένου να ήναι αδύνατος ή υπόστασις του άλλου: Διότι πως είναι δυνατόν να δεχθώμεν τηρουμένην σήμερον έν τω Πατριαρχικό νού την άρχαίαν και κλασικήν μουσικάν γραμμάν και παράδοσιν. όταν, έπι έλαχίστω παραδείγματι, άντι του τύπου τούτου:

22 μι να Σω .0222 o: Eri ge et ge Xo = 22. e dzi lev q

έκούωμεν κατ αὐτοσχεδιασμόν άσυγχώρη-

. د دا ے د-. H zz gei von Sw von von e Gen ve ge vo k kai di; de 20 בי בנו פו דב; ב טְצְאָאָאָי

Διότι, πως είναι δυνατόν να δεχθώψεν το ψεν φιτισοιαστοιαστικώ ναψ το εείνον πρός τον ίερεα αντιφωνήσεων, των באסוונאשה קבונסה לוגישה :

יף יונע ויק" SI W;

متریب تدا-

-Αλλά και πως είναι δυνατόν νο παραδεχθωμεν ότι μόνον οί έν τῷ ΙΙατοιαρχικῷ ναῷ σήμερον ψάλλοντες, ότι μόνον ούτοι πρέπει να διδάσκωσι την μουσικήν τνα τη-ρ κ θ κ, ως λέγουσι το υφυς! δταν ακούωμεν διδάσκοντας αύτους έν παραλλαγή τό του Ποώτου άχου αίφνης • Κ ύ ρ ι ε έκ έκοαξα. ώς έξης;

· Boo Ilz Ilz Boo Ta Πz z Nz, Nη Zω Nz, Βου Πz q Πz Δι ι τ Γα Γα Βου Δι ι τ Γα α Βου Πα Bou Ilz Ilz

'Αλλά τι ποωτον τι δ' Εστατον ν' άναδέρωμεν: Τις δέ και ή ανάγκη πλειόνων αποδείξεων και παραδειγμάτων, άφ' ου ή λυπηρά αυτη κατάστασις προσπίπτει είς την αντίληψιν και αυτών των στοιχειωδώς την μουσικήν γινωσκώντω: Αλάως τε, ού ποὸ πολλού, και ή Α. Θ. Παναγιότης ο προσκυνατός άμων Αυθέντης και Δεσπότης κ. κ. Ίωακείμ ό Γ΄ έν συνεδρία του λεγομένου Μουσικού Συλλόγου, τοιμύτην περίπου γνώμην διετύπωσε, κακίσας μεν έπισημως την ror, σίτως διτιος, επανιλαυμόνομες διεπηγώσεις περί το εδάλλειν ά τα σθαλίαν έν το έφερμοσαν την παρ' πέτου έπισομο διαν πιώς πας γνόν έπείνο τέος, δταν άντι των απερίττων Πατοιαρχικώ ναδ, προσθείς δε δοθότατα ότι: διά να έννοπση τις τάς παοτι: οτα να εννοηση τις τας παραφωνίας δὲν είναι ἀνάγκη νὰ
η πεμπομεν τον κ. Περιστερην εις τα εν τις μονοικιο
η ναι μόνον εἰδικὸς, ἀλλ' ὅτι Β΄ Β΄ Περισλ) δημοσιευθέντα ἐπὸ Χο. Σπι μοποίλον,
ἀκοὴν δὲ ταὐτην, φορνοῦμεν, ὅτι εἰπερ τις καὶ ἀλλος κατέχει ἡ Α. Θ. Παναγιότης, και
καὶ ἀλλος κατέχει ἡ Α. Θ. Παναγιότης, και
ποριστικών πο πορισκών και ποριστικών και εκτικών εκτικών και εκτικών εκτικών εκτικών και εκτικών εκτι θόσον εγένετο αυτήκους του τελευταίου. 7/2 η, ώται δορείος τα πείση των κ. κ. Η φουκαθ' ἡμας, ἀριστέως των Ποωτούμλτων, τοῦ της δια δες είπεθα αὐθαίψετας, ἀλλ' ἀλεγούμς μός καθ' τε τῆ προστουμένη μας ς ἐσκομες.

λμείς αποδιδόντες επμασίαι εις την σούην τούτην τής Α. Θ. Havayiorntoς γνώμην. εύγνωμονούμεν Αύτή από ψυχίις, διότι διά της επισήμον τούτης γνωμοδοτησεως Δύτης, έδωκεν ήμιν αφορμάν, ίνα επιλαφθώμεν του σοδαρού τούτον ζατήματος, οίτινος την έρευναν απεφύγομεν άχοι τούδε, έπιζητούντες τοιαύτην τινά ακριδώς εξηκέλν και άγαν σοδαράν άφορμήν.

Γνωρίζομεν έκ των προτέρων, ότι τὰ ἐξί ήμων σήμερον γραφόμενα θέλουσι πικράνει ίσως πολλούς.

'ALA' hueic exoveec dvanenavuevny thy συνείδησιν ήμων, ότι διά της εψπαροησιάστου ταύτης γνώμης ήμων τίμοτον πρός την Μητέρα Έκκλησίαν έκπληρούμεν κα-θήκον, θ αναμείνωμεν πλήρη αναίρεσιν των τό ήμων ουτω σαφώς και καθαρώς έκτιθεμένων, περί των οποίων αμφιδάλλομεν, άν αι στπρός και συερόληπτος κριτής,

το σει παν να εχη γνώμην. K. A. WAXOE Kodepyeg: म्हे: Beierung: Morowij: & so 'Dbeie 'Adgran.

"Amered inonivou publicu verrenza i imestole. aşma benetizma atrikma atbetkonima grzidobi şkaya-

ENIZIDNOLIETI TITLIBIL

YOMIKA

'Εν τῷ ἐπ' ἀρεθ. 14 ἀπό 31 'Οκτειβοίου π. ε. φύλιο της «Φορμηγος» κατεχωρίου η διατριβή 100 & Morela के का मार्ग μου Ιστρού x. d. Περι-जार्रम, क्षेत्रवाच्चारण देतो स्मृत के स्मृति ' don'. 23-24 της 15-31 Μαστίου π. Ε. φύλλο της « Φόριας τος» καταχωριοθείσης ήμετέρας έτέρας διατριβής, φερούσης τον τίτιον «Ρυθμικαί παρατηρήσεις...».

Ηπηχαίοθη, λέγει, ἐν ἀρχή τῆς διατριβής του, δ κ. Περιστέρης, έκ δοθείσης αιτώ παρ ίμιων νίξεως, ν απαντήση και άναιρέση τας ημετέρας δοξααίας είτα δε άφου έπικρίται το Μ. Θεωρητικόν του Χοτοάνδου, ώς είχον, μίγα, εν ποιλοίς τά τρεπά καὶ τὰ κενά ούκ δείγα, ... Επικρίτει ήμας ώς πεταχειριοθέτιας την φράσεν «άπεπηνώστος» κατά την έν τη προροηθείση διατριβή μας επίκρισιν περί τής δια τον β'. επίτρετον δεθμον επινοιθείση; παρ αίτου γραφής, χαρακτηρίσας την κρίσιν μας έκείνην ะก็โอาร หย่งในโดยเอา» ที่ จะเมเตเน นยาดูเอาลงที่เล.

Ουδίν δικαίωμα, ουδί την άξίωση έχομεν διά रवे हेमाहिवीरीक्षार वांचैवाहर्रकाः चंदः र्वास्ताहकः वेवदेवतांवः, δοον υρθαί και δίκαιαι αν ωοιν αίται, έπι ετέρκον urws lzoriws trantia; ζμών γνώμας, καθόσον ατός τις πέχτηται πίν, ρη έλεινθερίαν, ώς μή πιεζό-μου τὰ πρευσβεύη δηι βούλεια.

Δια δε την άδοχον ην παρά του κ. Περιστίες. υπίστημεν επίδεκι, οτείλομεν να παρατηρί, σοιμεν αιτιο, και κακίν εποιέσατο διάγνοσοι έποδώση: εμίν τοιστιον χαρακτηρισμόν: «routioner the κυί-का मित्रकाक महात्मकाराणी, रेंग्व होने होनकारहर केरेकर बांचेकाbetors, mi gia s, gungergentes til ganitin juting פושומשני שוני א'. וֹתווְהַנוֹטִי בְּנִישְׁוֹיִיהַ דְּפָעִיק וֹדְי, המבְּטִ-